

שַׁבַּת קִדְשׁ
תְּרוּמָה

עלון מס' 11
ד' אדר א' תשפ"ב

לכבוד המלכה

גיליון שבועי תלמוד תורה "ברסלב - שיר חדש" תל אביב

אדרבא / הרב ישראל יצחק בזאנסון שליט"א

כוח המושך

אותה מחושך המערות שבהן היא הייתה שבויה, עד כדי גילוייה בתפארה ולאור עולם.

מדובר כאן בחוק הגרביטאציה בין עצם לעצם, כל שכן כשאדם מפעיל את כוח המושך שלו כלפי עצמו, זה גם עובד להפליא. וכך מתבטלת ממנו הענווה הפסולה שהייתה לו עד אז, זאת שטוענת כאילו אין לו שום ערך ושום כוח.

על ידי השקפה אוהדת, ידידותית ומעודדת, כך תתגלה אט-אט היכולת האמיתית שלנו עד שניתן יהיה להוציא אותה מכוח לפועל.

כוח המושך כעין משאבה נודע לרצון, ולמחשבה באופן כללי, עד כדי כך שיש לאל ידיו למשוך אלינו את מה שמחשבתנו חפצה.

באופן טכני, מלבישים את הרצון בציור מדויק, מתרכזים מנטאלית בציור הזה, ואז למרבה הפלא, מתגלה לנו במציאות הממשית אותו החפץ שציינו. אתה רוצה שיהיה טוב? יהיה טוב בוודאי. קלטת סימנים המאפשרים לצייר בדמיון שלך אצל האדם הזה איזו נקודה נפלאה? בוודאי שהיא אכן נמצאת. עם המבט החיובי שלך, הנך מעורר אותה, מושך אותה ומוציא

"אבנים שחקו מים" / הר"ר אהרון צרפתי שליט"א

לפעול כך, ברור שגם מילה אחת של תורה, גם מצווה אחת, אפילו אם אני חושב שהיא נשכחת ולא חשוב - היא מקרבת אותי אל ה'!!!

נסיים עם מדרש קצר (בתוספת ביאור) שמראה לנו עד כמה הקב"ה מצפה לנו בכל יום:

לאחר מסע חיפוש ארוך ומתיש - סוף סוף מוצא אברהם אבינו את הבורא, יש מנהיג לבריאה אברהם, כל כך מולחב מהגילוי המסעיר הזה - והנפש הסוערת שלו מחליטה: עומדים לחולל מהפכה עולמית כולם ישמעו על השם! אסור שיהיה אפילו אחד שיישאר בטעות אבל אברהם, הכוח שלו. הוא בסך הכול אדם אחד - מול מיליארדים!!!... איך מספרים לכולם על קיום הבורא.

מתחילים בקטן, אברהם אבינו פותח מאהל אירוח בלב המדבר, על אם הדרך. אברהם אבינו 'בונה' על גל אדיר של חזרה בתשובה, למחרת הפשקבילים מופעים בכל הלוחות אברהם אבינו מזמין את כולם לבוא ולהשתתף בסעודות כיד המלך והכל בחינם. הציבור שומע - ומצביע ברגליים...

אחרי סעודה דשנה, אברהם אבינו רוצה לומר לציבור על קיומו של הבורא יתברך נשמעים קולות מהציבור "באנו לאכול, לא לשמוע דרשות".

אחרי כמה ימים של ניסוי - אברהם מתייאש. מרים ידים... כמה אפשר לנסות העסק לא רווחי? סוגרים את העסק!

מספר המדרש: באותו יום התגלה הבורא לאברהם אבינו ושאל: אברהם, למה סגרת את ה'מוסדות'? 'ריבנו של עולם', 'אני מנסה ומנסה ללמד את האנשים שיש בורא לעולם - אבל זה לא הולך!'

אמר לו השם: נו, האם ניסית יותר ממני?! אני בראתי את העולם לפני קרוב אלפיים שנה, ובוקר אחרי בוקר השאלה עולה - האם המטרה הושגה? האם יש כבר מישהו שמכיר בבורא? האם יש פה מישהו שמחפש אותי? והתשובה זהה תמיד: לא. עדיין לא היה מי שגילה את הבורא... ובסוף? בסוף אתה הגעת לעולם!

אז אתה, אברהם, מכמה ניסיונות כושלים, מהם אתה מתרגש? וסוגר את העסק! אברהם החליט לשוב ולפתוח... ולבסוף כמובן ההצלחה האירה לו פנים. וזה שכתוב 'את הנפש אשר עשו בחרן' מכאן נלמד עד כמה הקב"ה מצפה לנו בכל רגע לעוד מעשה טוב והתנתקות מהרע.

משנכנס אדר מרבים בשמחה, הנה הגיע הזמן להתחדש ולהמשיך על עצמנו התחזקות הנפש אמיתית שתביא לנו חיות ושמחה. אבל, מה נוכל לעשות שמוצד שני עומד עמלק ומתאמץ לא להניח לנו, כי ברגע שאנו רק חושבים מחשבה שאולי כבר הגיע הזמן להתחזק באמת, מיד עולה לה מחשבה שניה של חולשה ורפיסות של "אני לא יכול"? אז מהיכן באמת לוקחים כח של דחף פנימי להתחזק ולהתחדש? חז"ל הקדושים מגלים לנו את סוד כח התגברות של עמלק: "ויבוא עמלק וילחם עם ישראל ברפידיים - אין רפידיים אלא רפיון ידים, לפי שרפו ישראל ידיהם מדברי תורה, לכך בא שונא עליהם, לפי שאין השונא בא אלא על רפיון ידים מן התורה" (מנילאת בשלח שם). אם נדקדק בדבריהם נראה שלא אמרו שפסקו מללמוד ולקיים את התורה, אלא שרפו ידיהם מכך. 'רפיון' פירושו עצלות, חוסר חיות, העדר זריזות ושמחה ותבערת הלב. "הזריזות הוא בחינת שמחה, היפך העצלות והעצבות" (ליקוטי הלכות, חלה ג)

ועיקר השמחה היא ע"י האמונה, כמו שמפורש בדברי רבינו הקדוש: "עיקר העצבות והעצלות, הוא מוחמת חסרון אמונה" (ליקוטי מוהר"ן, קנה) ועיקר ראשית האמונה זה להאמין שלכל פעולה שאנו מתנתקים מהרע עושה רושם גדול בשמים.

כולנו מכירים את הסיפור על רבי עקיבא שראה את האבנים שנסחקו על ידי המים, ולמד ממנו קל וחומר לעצמו, וכך החליט ללמוד תורה... מה כל כך תפס את רבי עקיבא באבן המחוררת?

רבי עקיבא ערך חשבון עם עצמו: הוא התבונן, כיצד באמת ייתכן שהמים הרכים כל כך יחוררו את האבן הקשיחה כל כך??? נכון שמדובר בתהליך של שנים, מיליוני טיפות של מים טפטפו על האבן עד שהיא התחזקה, אבל אם נניח היתה נופלת רק טיפה אחת, היא הרי לא היתה עושה שום רושם! ושתי טיפות - גם לא, ושלוש - גם לא עושים כלום... אז כיצד נוצר החור?

האם היתה טיפה אחת מתוך מיליוני טיפות שהיו לה כוחות מיוחדים??? ברור שלא...

אלא, אמר רבי עקיבא לעצמו, חייב להיות שכן, גם הטיפה הראשונה פעלה איזושהי פעולה, גם אם קטנה,

גם אם לא מורגשת, אבל משהו!!! כל טיפה הוסיפה, כל טיפה נתנה משלה למשימה הקשה של חיזור האבן!!! נו, אמר רבי עקיבא, אם הטיפות הרכות כל כך מסוגלות

ד"ר יצחק בזאנסון שליט"א

החידה השפועית

נשאת פרסים

"ויקחו לי תרומה" - וברש"י "ויקחו לי לשמיי"

ויש לשאול מדוע התורה מודגישה לעשות את המצות תרומת המשכן לשמה מה שלא מצינו בשאר מצוות כמו בתפילין ציצית מזוזה וכו'?

לתשובות נא לשלוח לפקס שנספרו 03-5181735

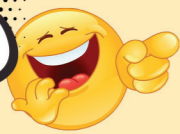
מאמר חסידות

אמרות מהרבי מקוצק - ביטול לצדיקים

אַחַד מְאַנְשֵי שְׁלוֹמוֹ בְּקֶשׁ כְּפֻנּוֹ שֵׁיטֵן לוֹ עֵצָה הַאִיךְ לְחַנֵּךְ אֶת בְּנֵי שְׁנַעְשָׂה כְּעַת בְּרַ מְצֻוֹ, וְהָשִׁיב לוֹ שֵׁיחַנֵּךְ אֶת עַצְמוֹ לְלֶכֶת בְּאַרְחֵ צְדִיקִים וְלִהְיֶתנֶהג בְּדַרְךְ הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר וְאַזְ גַּם בְּנֵי יִתְעַבֵּד לְאִילָנָא רַבְרָבָא...

הִיךְ אוֹמֵר, כִּי הַחֲסִיד עָלָיו לְדַעַת שֶׁכָּל כּוֹחַ בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה הַכֹּל הוּא מְרַבּוֹ. וְעוֹד אָמַר: כְּמוֹ שֶׁבְּפִקּוּהוּ צְרִיךְ הָאָדָם לְהִפָּנֵס בְּכָל גּוּפוֹ שְׁלֵא תִשָּׂאֵר בְּחוּץ אֶף שְׁעָרָה אַחַת, כֵּן צְרִיךְ לְבַטֵּל אֶת עַצְמוֹ לְצַדִּיק מְכַל וְכָל.

מילתא
דבדיחותא

ביקש אדם אחד את הבעש"ט שייתן לו עצה לפרנסה. השיבו: "העצה לפרנסה היא להיות שמח." טען אותו אדם כנגדו "איך אפשר להיות שמח במצב כזה?" השיב הבעש"ט: "מה לא עושים בשביל פרנסה..."

אדם אחד נהיה חולה. המליצו לו ללכת ל"בבא". הבבא מסתכל לו אל תוך העיניים ואומר: "אתה בריא! תגיד אחרי שאתה בריא! טוב. זה יעלה 100 ₪." האדם מסתכל לו אל תוך העיניים ואומר: "זה כבר שולם! תגיד אחרי - זה כבר שולם!"

הורים כותבים / ר' יצחק שילוח שליט"א

שמירת הממון

פרשתינו עוסקת בענייני תרומה, נביא כאן כמה דיבורים מרבינו על שמירת הממון. בספר שיחות הר"ן יש אזהרה מיוחדת, בה הזהיר רבינו את אנשיו לשמור את ממונם בשמירה מעולה וגדולה: "והיה מקפיד מאד על זה, והיה מתלוצץ ומקפיד על אלו האנשים המתעצלים, שקורין בלשון אשכנז "שלימזלניק", כי זמנים ועתים בטל עצמו מתורה ותפילה, וטרח ויגע ביגיעות גדולות בשביל להרוויח ממון, כדי לפרנס ביתו, ואחר כך, כשהגיע לו הממון, הוא נעשה שלימזלניק ואינו משגיח עליו כלל..." (שיחה רפ"א).

ואף רבינו בעצמו, נהג לשמור היטב על ממונו שלא יאבד. "ואמר על עצמו שכשהוא מוליך ממון אצלו בדרך, הוא מדקדק מאד לגוננו יפה בבגד שלו, בתוך בית יד כנגד לבו, ושלא יהיה בו שום קרע ונקב, ואעפ"כ, בכל עת כשהוא בדרך, הוא ממשמש בכיסו בכל שעה, אם יש אצלו הממון" (חיי מוהר"ן עב"ה ק).

מסופר ששבת אחת, פרצה דליקה בעיר ברסלב, ובפעם אחרת, פרצה דליקה ביום הכיפורים. בשני המקרים, לא היסס רבינו להסתמך - בהצלת רכושו - על הפוסקים המקילים. באותה הזדמנות אמר: "אני יודע מכבר, שיש אנשים שבשביל חומרא אחת, מבטלין הרבה מאד מעבודת השי"ת. כמעט הכל". בהתכוונו להטעים בעיקר, מדוע מיקל הוא בהצלת ממון מן הדליקה בשבת. "כי הלא כמה האדם מייגע עצמו בשביל חפציו וממונו, ונוסע לדרכים, ומבטל עצמו הרבה מתורה ותפילה ועבודת ה', ימים הרבה, בשביל להרוויח ממון. ואח"כ, בשביל חומרה אחת, יאבד הכל ח"ו, ויצטרך שנית לבטל עצמו הרבה..." (שם).

ועם כל זה, ידוע שאצל תלמידי רבינו, בפרט מוהר"ת העיסוק בפרנסה לא היה בעדיפות הראשונה כלל, וידוע כמה הצטער מוהר"ת מהסובבים אותו שיצא לעסוק בפרנסה ולא רצה, עד שנסע לרבינו לשאול אותו בענין זה (עי' הסיפור בהרחבה בשיש"ק) כי רבינו הכניס כ"כ בתלמידיו את ענין התכלית והאמת, עד שהבינו שאין לנו שום דבר לעשות מלבד עבודת ה'. ובנוסף, ידועה שיחתו של רבינו (וכעת אינני זוכר מקורה) שלעתיד לבא מי שהיה לו יותר ממון בעולם הזה כך יתבייש יותר.

והדברים אינם סותרים אלא אדרבה עולים בקנה אחד, כי כיון שאנו כוספים ורוצים לעסוק רק בעבודת ה', אם כבר הזדמן לנו ממון, הן מצד היציאה לפרנסה או ממקום אחר, חובה עלינו לשמור עליו היטב.

מסיבת חומש תשפ"ב

בלשון לקיחה. ה"חתם סופר" מצא רמז נפלא במילים "זהב כסף ונחושת" לימי קריאת התורה בכל השנה: ז' - שבת ה' - חמישי ב' - שני, כ' - כיפורים, ס' - סוכות, פ' - פסח פורים, נ' - נרות חנוכה, ח' - חודש (וזה כולל ר"ה), ש' - שבועות, שמ"ע, ת' - תענית.

"ויקחו לי תרומה... זהב וכסף ונחושת"

מפרשים רבים שואלים מדוע כתוב "ויקחו" ולא ויתנו לי תרומה? יש מהמפרשים שהסבירו שפס' זה מדבר לגבאי צדקה שהם יקחו ויגבו את הצדקה מעם ישראל. ויש שמסבירים שכל הנותן צדקה הוא בעצם לוקח, כי כמה שהוא נותן ככה ה' יוסיף לו כהנה וכהנה ולכן כתוב

ממתק לשבת
מפי התלמיד
יצחק וייס נ"י
כיתה ז'

דבר המחנך / הרב אילן בורוכוב שליט"א - כיתה ו'

אנו מוצאים בפרשה נקודה מעניינת:

אם נתבונן במידות הארון נראה שכל מידותיו לחצאין "אמתיים וחצי ארכו, ואמה וחצי רחבו, ואמה וחצי קומתו" וכאשר נתבונן במידות השולחן שהיה בצפון נראה שרוב מידותיו שלמים: "אמתיים אורכו, ואמה רוחבו, ואמה וחצי קומתו" מדוע?

ידוע דברי חז"ל שהשולחן מסמל את העשירות והפרנסה וכמו שאמרו כל הרוצה להעשיר יצפין, שזהו מקום השולחן במקדש. ומאידך הארון מסמל את שיא הקדושה והרוחניות. וידוע שבארון הקודש היה ספר תורה, לוחות הברית והוחות השבורים (וכן צנצנת המן)

ובאים חז"ל ללמדנו שכאשר אנחנו מסתכלים על מקום הגשמיות שלנו צריך להרגיש שלם ושמח בחלקו, וכאשר מסתכלים על רוחניות וכמות, התורה שיש לנו, צריך להרגיש שחסק לנו ואנו חצויים ותמיד יש עוד ועוד ללמוד ולהשיג קדושה, ושאינן חכם בתורה, אלא יש תלמיד חכם שגם החכם הכי גדול הוא רק תלמיד, ויש עוד עוד הרבה לשאוף ולהשיג.

לשאיפה בתורה וקדושה אין מעצורים, ויהי רצון שכל מגמתנו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים ונזכה לראות פירות בעמלנו.

שבת שלום.

פנית ההלכה - כיתה ז' - הרב רמי יוניוב שליט"א

קידוש במקום סעודה בלילה וביום

כתב בשולחן ערוך (סי' רעג ס"ה) מה שנאמר שאין קידוש אלא במקום סעודה, אפילו אכל אכילה מועטת של לחם או שתה כוס יין שחייב עליו ברכה אחרונה, יצא ידי קידוש במקום סעודה, אבל אם אכל פירות לא יצא ידי חובת קידוש. עכ"ל. וכתב המשנ"ב שהוא הדין לחמשת המינים שאם אכל יצא ידי חובת קידוש, ועדיפי מרביעיית יין, אבל שאר דברים אפילו אכל מהם הרבה אינו חשוב סעודה כלל [ושכר ושאר משקין אפילו היו חמור מדינה, אף בהם לא יוצאים בהם י"ד ח"ן], ועל כן מה שנוהגים לילך לבית חתן או מילה ואין שם פת הבאה בכיסנין אחרי הקידוש אלא רק מיני מגדים, אין לו לטעום שם כלל. ולא מועיל מה שהמקדש שותה כוס של רביעיית. ובשלטי הגיבורים כתב לחדש שאף בפירות יוצא ידי חובה, דבשבת כל סעודה נקראת קבע, אך דעת השו"ע והטור עיקר. וממשיך המשנ"ב - אך אם חלש לבו קצת ואין לו עתה מחמשת המינים לסעוד אחר הכוס, דעת איזה אחרונים (חיי"א) דיח לסמוך על השלטי גיבורים בשחרית, אבל בלילה בודאי אין לסמוך עליו עכ"ל המשנ"ב.

ליקוטי הלכות על הפרשה

"ואת המשכן תעשה" (כו, א)

בניית המשכן הפרטי הוא ע"י התחזקות בתפילה צריך האדם להרבות בתפילה מאד מאד כל ימי חייו. ואפילו כשרואה שמתפלל הרבה ואינו נענה, והתאוות והבלבולים מתגברים עליו בכל פעם ביותר, אף על פי כן אל יטעה שתפילותיו הם לריק, חס ושלוש, רק ידע ויאמין שאין שום דיבור נאבד לעולם, וכל תפילה ושיחה בינו לבין קונו עושה רושם, והצדיק אמת מלקטים כל אלו התפילות והשיחות, ובונים מהם בנינים נפלאים, בחינת בנין המשכן. וצריך כל אחד להתחזק הרבה בתפילה ושיחה תמיד, יהיה איך שיהיה, עד אשר על-ידי ריבוי התפלות יהיה נשלם הבנין בשלמות, ואז יכמרו רחמיו יתברך ויקרב אותו בשלמות, וישב אל ה' וירחמהו. אך אף על פי כן, כשיהיה לו איזה ישועה, אל יטעה שעל ידי תפילותיו ומעשיו הטובים פעל זאת, רק ידע שהכל רק בחסדו יתברך. ואף על פי שאנו יודעים שאי אפשר לנו לפעול הישועה השלמה בתפלתנו לבד, אף על פי כן אנו צריכים לעשות את שלנו, להרבות בתפלה בכל כוחנו, ואז יכמרו רחמיו יתברך ויעשה בחסדו ויושיענו בקרוב למען שמו. וגם זה בכלל מה שמבואר במקום אחר, שצריכים בתפלה להיות קולע אל השערה ולא יחטיא, היינו שלא יטה לימין או לשמאל, היינו שלא יטעה, חס ושלוש, שהתפילות הן לריק, חס ושלוש, מחמת שזה כמה שצועקים ואינם נושעים, שזה בחינת נוטה לשמאל; וכן אל יטעה לומר, מה לנו להרבות בתפילה, מאחר שעיקר הישועה הוא רק בחסדו לבד, אם כן נסמוך רק על חסדו, שזה בחינת נוטה לימין שלא כראוי. כי באמת צריכים להרבות בתפלה מאד תמיד ולידע אף על פי כן האמת, שאין אנו ראוים לפעול בתפלתנו - כי אם בחסדו; ואף על פי כן אנו צריכים לעשות את שלנו להרבות בתפלה תמיד, והשם יתברך יעשה את שלו וימשיך עלינו חסדו למענו ויושיענו מהרה למען שמו.

(אוצר היראה, התבודדות ל"ט; ע"פ: ליקו"ל הל' נחלות ד, י-כ).

פנית התלמיד

נתן אהרון הרסון נ"י - כיתה ז'

בתרומת המשכן צריך נתינה לשם קדושת המשכן כעשיית ציצית ותפילין לשמן.

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה [כהב], ויקחו לי תרומה פרש"י לי לשמי, רוצה לומר שיאמר בפירוש זה לשם קדושת משכן כמו ציצית שצריך שיאמר בתחילת הטוויה שהוא טווה לשם ציצית,

ואם לא היו טוין לשמן פסולים, כמבואר באו"ח סי' יא וכתב בלבוש דמדכתיב "גדילים תעשה לך" לך לשם חובך, הכא נמי "ויקחו לי" לשם החיוב שיש לך בשבילי, וכן קלף של תפילין צריך שיהא מעובד לשם תפילין, וטוב להוציא בשפתיו בתחילת העיבוד שמעבדו לשם תפילין או לשם ס"ת ומותר לכתוב עליו תפילין, ואם עבדיו לשם מזוזה פסול לתפילין. וזה פירוש של "לשמי" שכתב רש"י כאן, היינו כנ"ל לומר לשם קדושת משכן.